

Singoalla

Kerstin Erlandsson-Svevar • Gudrun Bartels

Böcker i serien Barnens klassiker:

Tristan och Isolde (2004)

Frankenstein (2005)

Singoalla (2008)

Singoalla

Ifri bearbetning av Viktor Rydbergs roman

Kerstin Erlandsson-Svevar • Gudrun Bartels

Lindskog & Förlag
www.lindskogforlag.se
Stockholm 2008

© Text: Kerstin Erlandsson-Svevar

© Bild: Gudrun Bartels

Redaktör: Lennart Lindskog

Grafisk form: Lennart Lindskog

Första upplagan, första tryckningen

Tryckt i Litauen 2008

ISBN 978-91-85311-23-1

Lindskog & Förlag

Slottet i skogen

Ekö slott i mörkaste Småland ruvade på hemligheter. Sedan urminnes tider tillhörde slottet släkten Månesköld, vars förfäder hade dyrkat de gamla hednagudarna Tor och Oden. Därför vilade ett vemod och en tystnad över trakten.

Slottet låg på en holme i en insjö. Det var timrat av ek och hade ett runt torn som var byggt av väldiga granitblock. En vindbrygga förenade holmen med fastlandet, och i sjön speglade sig branter av gråsten klädda med tallar.

Från mitten av trettonhundratalet bodde den unge Erland Månesköld på slottet tillsammans med sin far och sin mor. Med dem trädde en ny tid in som fick vemodet att lätta och tystnaden att brytas.

Ofta strövade Erland omkring i skogen tillsammans med sina hundar Käck och Grip. Hundarna var stora vilddjur med rödsprängda ögon och vassa tänder. Folket i trakten var rädda för dem. Men de var inte farliga, så länge ingen retade dem.

På sina vandringar i skogen stannade Erland gärna vid en klipphäll som sträckte sig ut i en stor sjö. Där brukade han klä av sig, kasta sig i vattnet och simma så långt ut att han inte längre såg stranden. Helst simmade han när vågorna gick höga utan att känna någon rädsla.

Många i bygden såg något vilt i Erland, och det gjorde dem oroliga. Själv tyckte han inte att han var

annorlunda än andra. Han intresserade sig för idrott, läste gärna och kände sig glad ibland och arg ibland. Husfolket på Ekö slott försäkrade också att Erland var som de flesta ynglingar och att han hade ett gott hjärta.

På kvällarna satt Erland ofta tillsammans med sin far riddar Bengt och sin mor Elfrida i någon av slottets salar. Varje vecka fick de besök av pater Henrik som gärna berättade om främmande länder och människor han hade mött. Erland lyssnade intresserat och brukade tänka: Allt detta vill jag också vara med om. Allt detta och mycket mer.

Men om det var månsken blev Erland orolig. Då hörde han inte vad pater Henrik sa, utan såg bara månen som blodröd steg upp på himlen eller ljudlöst gled fram som en silverbåt i det mörka blå.

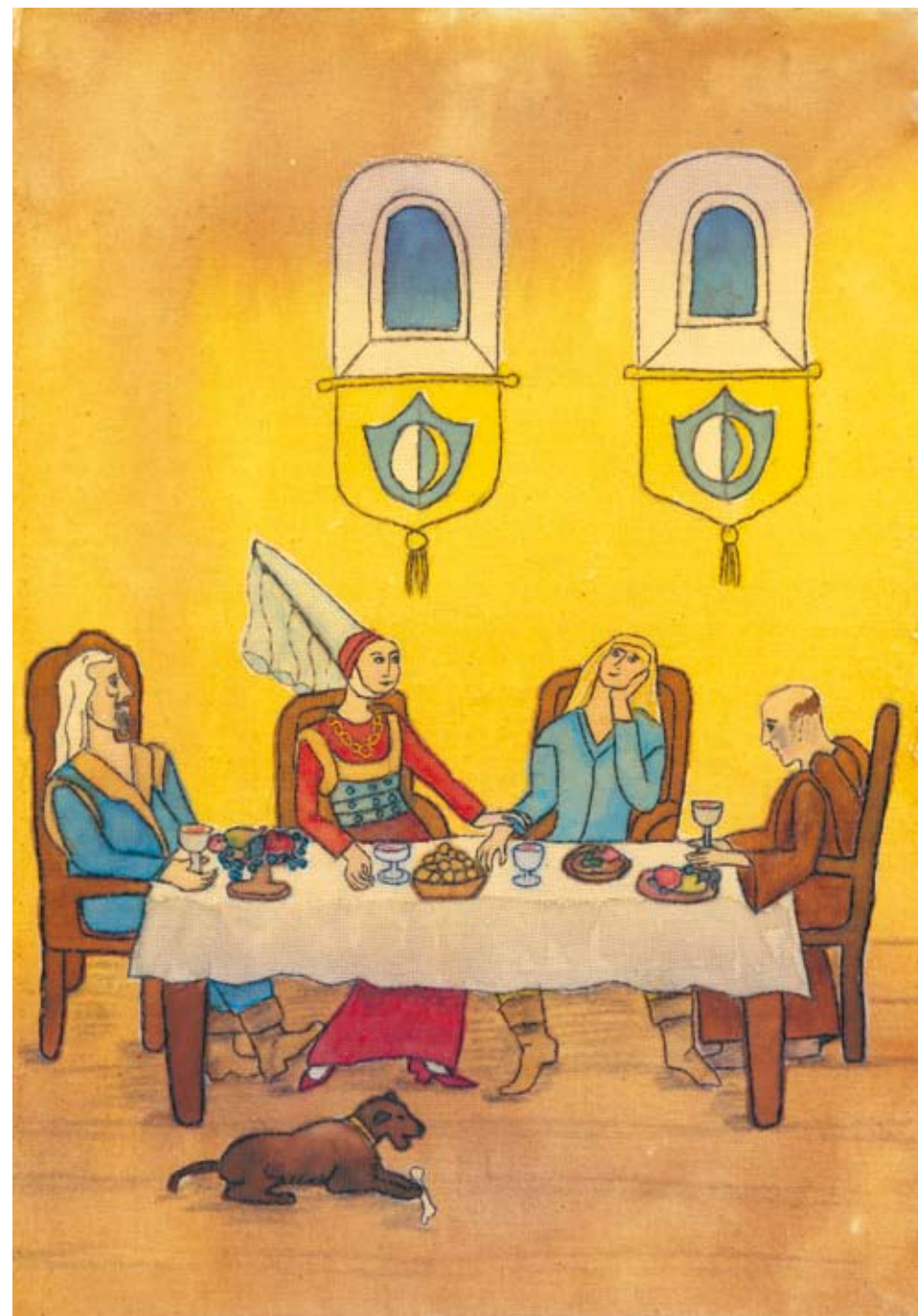
Lika svårt var det att lyssna när insjöns vågor brusade kring ön och vinden tjöt utanför slottet. Vid sådana tillfällen tappade Erland uppmärksamheten på vad de vuxna samtalade om. I stället hörde han röster från skogen. Det var som om någon kallade på honom, som om någon hade hemligheter att berätta.

Månader lades till månader och år lades till år, och en kväll då pater Henrik hade lämnat slottet sa fadern:

– Erland, jag har något viktigt att berätta.

Fadern såg allvarligt på sonen.

– Du är sjutton år och snart en vuxen man. Mor och jag har beslutat att du och Helena Ulvsax om några år ska bli man och hustru. Eftersom våra och änkeman Gudmund Ulvsax ägor ligger nära varandra passar det bra att slå ihop dem.

När Erland nu visste att Helena skulle bli hans hustru tänkte han ofta på henne. Men då de möttes var han blyg för henne och hon för honom. Ofta satt de bara sida vid sida eller vandrade tillsammans under tystnad hand i hand.

Men allt har sin tid. Även kärleken.

Singoalla

En sommardag när Erland var på väg hem efter en jakttur med sina hundar klättrade han uppför en kulle där det växte en stor och ståtlig gran. Uppe på kullen hade han suttit många gånger och drömt sig bort till främmande länder.

Erland tittade ner på bäcken som slingrade sig fram mellan träden. Eftersom han hade vandrat i skogen hela dagen kände han sig törstig. Han skulle just gå nerför kullen för att dricka av det klara vattnet då han blev stående alldeles stilla.

Vid bäcken satt en flicka!

Hon hade ryggen vänd mot honom. Därför kunde han inte se hennes ansikte, utan endast det svarta håret som täckte de bara axlarna. Flickan hade en grön klänning med band i regnbågens alla färger. Hon svalkade sina fötter i bäcken, och efter en stund började hon sjunga med klar och hög röst.

Erland stod tyst och betraktade flickan. Hennes sång ljöd mellan trädstammarna. Vem var hon som hade så ovanliga kläder och som sjöng sånger som han aldrig hade hört förut?

Erland vågade inte gå fram till flickan. Men Käck och Grip morrade ilsket, och rätt som det var rusade Grip iväg nerför kullen som om han tänkte slita flickan i stycken.

Med ens vaknade Erland upp ur sina tankar och kallade på Grip när han upptäckte vad som höll på att hända.

Men det var för sent!

Grip hade redan borrarat tänderna i flickans klänning. Men av någon anledning blev flickan inte rädd. I stället vände hon sig om och stack sin dolk i Grips hals. Med ett gnyende föll hunden livlös ner vid hennes fötter. Mellan tänderna hade han ett stycke av flickans klänning.

När Erland förstod vad som hade hänt blev han ursinnig. Han rusade fram mot flickan och skrek:

– Hur vågar du döda min älskade Grip?

Med svarta, flammande ögon såg flickan på Erland. Hon svängde med dolken, som droppade av blod, och de röda pärlbanden runt hennes handleder skramlade.

– Tänker du döda mig för det? frågade hon häftigt med främmande brytning.

I samma ögonblick morrade Käck dovt och störtade mot flickan. Flickan höjde snabbt dolken, beredd att försvara sig igen.

– Ligg! sa Erland skarpt och gav hunden ett slag med pilbågen.

Käck drog sig skamset tillbaka.

Erlands och flickans blickar möttes. En lång stund såg de på varandra. Så drogs flickans läppar isär till ett försiktigt leende.

– Jag är inte rädd för dig, sa hon med bestämd röst.

Flickan reste sig och kastade iväg kniven som hon höll i sin hand. Vinande skar den genom luften och fastnade i ett träd. Erland såg förvånat på flickan och sa:

– Du är bra på att kasta kniv, men du är långt ifrån lika skicklig som jag.

Erland drog upp sin jaktkniv och kastade den mot samma träd. Kniven trängde in alldeles bredvid flickans dolk, så djupt att halva bladet försvann. Flickan stod tyst medan Erland gick fram till trädet och drog loss deras vapen. Sedan sköljde han bort blodet från hennes dolk och lämnade tillbaka den.

– Du är vacker, sa Erland. Vackrare än alla andra flickor jag har mött. Och annorlunda.

Flickans hy var mörkare än vad som var vanligt i trakten. Hon hade gyllenbruna ögon och lockarna i hennes svarta hår glänste i kvällsljuset.

– Jag är ledsen att min hund anföll dig, fortsatte Erland. Men jag är lika ledsen över att han är död.

– Hunden var oskyldig, svarade flickan. Hundar är som deras herrar vill att de ska vara.

– Men du tror väl inte att jag hetsade honom på dig? frågade Erland.

– Det gör jag inte, svarade hon och lockade på Käck.

Med sänkt huvud närmade sig Käck flickan som satte sig ner och började klappa hunden. Efter en stund såg hon upp mot Erland och frågade:

– Bor du här i närheten?

– Ja, svarade han.

Flickan reste sig hastigt upp.

– Jag måste gå nu, sa hon.

Ett kort ögonblick möttes deras blickar. Därefter vände sig flickan om och började gå mot skogen. Först långsamt, sedan med allt snabbare steg.

– Stanna! ropade Erland, som om han plötsligt hade vaknat ur en dröm.

Flickan stannade och vände sig om. Erland skyn-

dade efter och tog hennes hand. Den var mjuk och varm, och det kändes som om han aldrig ville släppa den.

– Vad heter du? frågade Erland. Och varifrån kommer du?

– Du är nyfiken.

– Ja, sa Erland.

– Jag heter Singoalla. Och jag kommer långt häriifrån och reser från land till land med mitt folk.

– Så då ses vi inte igen?

Singoalla skrattade till.

– Nej, vi stannar aldrig särskilt länge på samma plats. Men inte bryr väl du dig om mig. I morgon har du säkert redan glömt mig.

Erland skakade på huvudet.

– Nej, jag kommer aldrig att glömma dig!

I stället för att svara böjde Singoalla sig ner och plockade en lysande röd blomma som hon kastade i bäcken. Sedan sprang hon in i skogen.

Erland stod kvar och såg efter henne. Längre stod han så, orörlig och drömmande, medan Käck oroligt tassade runt honom.

Inte förrän solen hade sänkt sig bakom trädtopparna tog Erland sin båge och började vandra hemåt.